

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Eidem. 76.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

ρουῶν, καὶ ἢν ἡμπέχετο ἐοθῆτα
Διὰ βάλλοντα, καὶ τοὺς τὰ μαλακὰ
δὲ φοροῦντας, ἐν τοῖς οἴκοις τῆς βα-
σιλείων τριβεσθαι λέγοντα. ἀλλ' οὐκ
ἀξία τῆς γαερῆς νυμφῶνος ἀγράπτοντας
τὰ ἐνδύματα. εἰ οὐκ ἔστι ἐπιθυμῆς,
τὴν Ἰησοῦ τῆς θεοῦ ἡμεῶν εὐτελῆ ἐαδῆ-
τα μιμουμένη γὰρ θρόνῳ, τῆς ἐν ταῦτα
τυγχάνει βλακείας, οὐ τῆς ἀνοφο-
τοφείας.

ἀγράπτον-
τος.

Ἰωάννη ἐρημίτη. σσ.

Εἰδὸς χρεῖστος εἰς ἐρημίον ἀνήρθη πειρα-
δῆται, θεὸς ἀντὶ ἐκ ανθρωπότητος δι' ἡμᾶς,
τὴν ἡμαρτίαν, εἰ αὐτὸς ἐπ' ἐρημίας διά-
γων πειρασμοῖς, ὡς λέγεις, παλαίμης,
πρωστρεχε οὐκ μόνῃ τῇ νίκῃ τῆς χρι-
στοῦ νομίμως γινόμενῃ. κενοδοξία γὰρ
ἐκρατήθη, ἡ ὑπερφανία ἐσβεσθῆ, φι-
λαργυρία κατελύθη. καὶ ὁ ἐξ ἐναν-
τίας ἐστράπη, ἔδεν τῆς οἰκείων βε-
λῶν Διὰ περονησάμ ἰχθύσας. καὶ εἰκό-
τως ἀνδρίση καὶ τῆς πρῶτοντον τῆ
ψυχῆς ξιφῶν ὑπεραράχης ἀντίστροφίαν
κτησαμένους τὴν ἀπάθειαν, ἀγγελοί-
σοι μετὰ τὴν πάλιν Διὰ κοίσεσιν, ἔ-
δουλικῶς ὑπηρετοῦμενοι, ἐπειδὴ τὸ το
θεῷ μὴ ὡς ἀφείλετο, ἀλλὰ νικητικῶς
εμφανούμετες σε. τῆτον γὰρ ἔχει με-
θῶν ὁ τὸν παρόντα ἀγῶνα γενναίως
ἀνδρίζομενος.

γενου.
ἐπατήθη.

ὅτι ἔπος.

Τῷ αὐτῷ. σσ.

Οἱ λίθοι, ἄρτοι πῶς χρεῖστος ἔχει γο-
ρῶνασιν, ἀεῖτε, ἔχει τῆς ὥρας τῆς θαυ-
μάτων ἵπ μὴ παύσεως, ὡς οἱ χακὸχο-
λοι ῥητορεύουσιν, ἀλλὰ τῆς αἰτήσεως
ματῶνας ἔσσης, καὶ τῷ ζητοῦντι παρ-
εῖσεως. θεὸς γὰρ πάντα εὐαθμῆ, καὶ
μέγας, καὶ χρεῖα χρεῖσται. ἐνθα δὲ
τὸ πῶς τὸν τὸ ζητοῦμενον, καὶ τὸ θαυ-
ματῶν γαῖν πάντως οὐκ ἔχοντες.

cam, qua indutus erat, vestem traducētē; *Mat. 12.*
eōsque, qui mollia indumenta gerunt, in *Luc. 7.*
regum domibus versari dicentem. At hu-
iusmodi vestimenta spirituali illo thala-
mo, fulguris in modum rutilante, minime
digna sunt. Quamobrem si huius deside-
rio teneris, vilem Dei nostri Iesu vestitum
imitare. Nam mollities præsentis lasciuix
est, non cælestis splendoris.

Ioanni Eremitæ. 75.

Cum Christus, qui Deus erat, atque no-
stra causa humanitatem induerat, in de-
sertum, ut tentaretur, ductus fuerit, quid
miraris, te in solitudine degentem, tenta-
tionibus, ut inquis, confictari? Ad solam *Mat. 4.*
igitur Christi victoriam legitimè partam
animum adice. Inanis enim gloria calca-
ta est, extincta superbia, oppressa avaritia,
pudorèque suffusus aduersarius, ut qui
nulla sagittarum suarum ipsius pectus tra-
iicere potuisset. Ad eundem igitur modū
si tu quoque eam, quam par est, animi ma-
gnitudinem præstiteris, gladiis que, quibus
anima conuulneratur, superatis, te in ani-
mi tranquillitatem asserueris; angeli tibi
post victoriam ministrabunt; non quidem *Ibid.*
feruilem in modum ministrantes (quan-
doquidem hoc soli Deo debebatur) verum
victoris in morem caput tuū corona cin-
gentes. Hanc enim mercedem habet, qui
in præsentī certamine strenuè se gerit.

Eidem. 76.

Quod lapides à Christo in panes mini-
mè conuersi sint (vir præstantissime) non *Mat. 4.*
idcirco factum est, quod edendorum mi-
raculorum tempus nondum adesset, quæ-
admodum malè feriatī homines garriunt:
sed quia petitio vana erat, & petitore di-
gna. Deus enim omnia cum pondere, ac *Sap. 12.*
mensura, & necessitate largitur. Vbi autē
quod quæritur superuacaneum est, illic
quoque miracula edere profus intempe-
stium est.

• C iij